

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt X. Christum Caluinisticum non esse Dei Filium verumq[ue] Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

si quia Pater dedit vitam Filio. Ioan. 5. *itemq;* personam, ideo vitam personamq; mendicatio obtineat filius; & non verius sit, per omnem generationem, naturam, essentiamq; communicari genito.

CAPVT X.

Christum Calvinisticum non esse Dei Filium verumq; Deum.

ETSI planus sit totus discursus in decursu duodecimæ thesibus explicatus, nec magno opere noua defensione indigeat, quod tamē Prædicans omnia è Caluino citata loca interpretari conetur à §. 50. ad 60. vsque disp. 2. de Filio Dei, quæ Mediatoris personam sustinet, retexemus pleraq; & ad Filium Dei, quæ Deus est applicabimus. Hæc igitur in thesi posita est ratiocinatio: Prima verus & vnicus Filius Dei æqualis est patri secundum diuinitatem, gloriam, & maiestatem. *Qualis enim Pater, talis Filius, talis Spiritus sanctus. Et in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius aut minus, sed totæ tres personæ coæternæ sibi sunt & coæquales, vt ait B. Athanasius.* At vero Christus caluinisequarum non est æqualis Patri secundum diuinitatem, gloriam & maiestatem. Non igitur est verus & vnigenitus Dei Filius, sed priuignus vt ait thesis. Minor confirmatur multipliciter primo, vbi reperitur vnus præ altero excellentia præstantiaque in diuinitate, ibi nõ est vera

2. Argum.
principale.

Caluini
Christus
nõ est patri
suo secun-
dum diui-
tatem æ-
qualis.

1. Minoris.

N 5 & per-

& perfecta æqualitas, vt quæ prorsus omnem excludat vnus præ altero eminentiam. At nihil certius, quam secundum caluinum reperiri Patris præ filio in diuinitate præstatiã. Nam lib. aduersus Valentinum Gentilem. *Nomen Dei ait ἡγρ' ὑπεροχὴν id est per excellentiam ad solum Patrem pertinere, & hunc propriè cæli & terræ creatorem esse, Filij autem personam non nisi impropriè creatorem nominari.* Idem Zanchius libro de tribus Elohim part. 2. lib. 5. c. 8. docet. Ecce, Pater caluino per excellentiã præ filio, est Deus. At non potest dici per excellentiam præ illo Deus, nisi excellat in Deitatis ratione. Orator per excellentiam dicitur Tullius, Poëtę nomen sibi vëdicauit per excellentiam Virgilius: sed neuter id obtineret, nisi ille in dicendo, hic vero in canendis heroibus alios omnes longè anteuertret. Excellit ergo Pater in diuinitatis prærogatiua propter quam Dei nomen per excellentiam verè sibi vindicat ex caluini sententia. Respondet prædicans §. 52. disp. 2. verissimè à caluino anteposita dici. Primò ob officium mediatoris à solo Dei Filio susceptum, cuius respectu Patre suo aliquatenus inferior sit. Deinde inferiorem esse ob principatum originis patri proprium in tota diuinitate. Sed neutra satisfacit solutio. Non prior, quia caluinus loquitur de Dei Filio, quæ æternus Deus est, & ad mundi moli-

Responsio
Prædicantis.

1.

2.
Refutatio
posterioris

molitionem vt creator referri potest, vel vt Prædicans secunda responsione contendit, quâ pater æternus æterno Filio origine prior est. Ea verò ratione officium mediatoris suscepti in tempore in eum non cadit. Nec posterior, tum quod hæc priorem, vt ostendimus aduersarij responsionem labefaciat, tum quod ratione Deitatis à Patre non habeat originem reformatis, sed sit caluinisequis, & caluino 1. Instit. cap. 13. & in Epistolis ad Polonos, & contra Gentilem ἀλλόθεν: tum denique quod nudum principium originis, in ijs quæ ab æterno simul sunt, si cætera sint penitus æqualia (prout sunt in Trinitate, vbi eadem est omnium personarum essentia, potentia, sapientia, bonitas, &c.) maiorem excellentiam non conciliet, vt κατ' Ἐξοχὴν siue ὑπεροχὴν pater ex hoc capite Dei nomén sibi vindicare non possit.

Eadem assumptio probatur secundo; *qui secundam à Patre honoris & imperij sedem obtinet,* 2. Ratio. verba sunt caluini ad cap. 26. Matth. v. 64. in Harm. *qui secundum vel proximum gradum occupat: vt caluinus in Matth. 22. v. 44. qui secunda est vite causa, vt inde ad nos vsq; perueniat, quod alioqui in Deo lateret ad ca. 6. Ioan. v. 57. qui secundam à Deo potestatem habet, ad cap. 16. Marci v. 19. Eius Vicarius Matth. 26. ca. v. 64. & Marci 16. vers. 19. seruus & Secretarius ad cap. 1. Ioan. v. 18. ille honore, imperio, gradu Patri à quo*
secun-

Resp. Prædicantis.

Refut. Prædicans duas in Christo personas facit.

3. Ratio.

Christus secundum diuinitatē minor est patre Caluino.

secundus est, æqualis non est. Omnia autem hæc in Calvinistarum Dei filium quadrant, vt loca cum verbis Caluini in gratiam Prædicantis, qui vnum eorum reperire non potuit, recitata satis demonstrant. Excusat quidem hæc omnia in sua Apologia Prædicans §. 53. 54. & seqq. aitq; Iesuitas errare ex confusione officij & naturæ, item personæ Mediatoris & personæ merè diuinæ. Sed eo ipso suos Caluini erroribus cumulat errores. Nam primo quis nescit erroneum esse duas in Christo constituere personas, vnā merè diuinā alteram Mediatoris? *Vnus omnino est*, ait B. Athanasius *non confusione substantiæ sed vnitæte personæ*, Plura Suarez Tom. 1. in 3. D. Tho. disp. 2. Quis item nescit à veritate esse alienissimū asserere cum Bullingero lib. aduersus Cochleum c. 7. diuinas personas tres esse nō statu, sed gradu, non subsistentia, sed forma & specie differentes? vel officij statusq; inæqualitatem in personis diuinis non derogare perfectæ earum æqualitati? Tertiò, sumamus etiam Christum quā mediator est & sic è Caluino argumentemur; Christus quā Mediator est, secundam à Patre imperij sedem, cæteraq; ante posita obtinet, scilicet vt Vicarius & Secretarius Dei. At Christus secundum diuinitatem Caluino est Mediator. Verba eius in admonitione ad Polonos sunt: *Impius est, imo diabolus, quisquis negat Christum secundum diuinitatem esse Mediatorem.* Hinc

Hinc λόγος, verbum, & secunda in diuinis persona, iam inde ab initio ante lapsum Adæ Mediator fuit, eidem Caluino in litteris ad eosdem. Quod si igitur Christus Calvinianus secundum diuinitatem proximū à Patre gradum occupat, quomodo Patre non sit inferior & inæqualis in diuinitate, cui concedit prerogatiuam honoris? Iam verò, vt filius patri concedit primas ratione excellentiæ, vt ait Prædicans, quam habet propter originem à patre: cur non ita etiam Filio priores partes concedat Spiritus sanctus qui à Filio non minus, quam filius à Patre, procedit, & originem ducit? tertias igitur in Theologia Calviniana occupabit Spiritus sanctus, eritq; Deus quidem, sed quo sint excellentiores, Pater & Filius, vt à quibus spiretur. Quam non itaq; insulsè hic Prædicanticum suum a croama Vorstius occinit, mendaciaq; propter vitâ, potestatem, sedem honoris tertiam Spiritui S. ex mente Caluini assignatam obiectat?

Rursum eadē proposito Minor hoc etiam argumento docetur. Si maior Christo Pater est nō secundū solam humanam naturam, sed totum cōplexum siue humanam diuinamq; cōiunctas simul, æqualis Patri Filius dici non potest. At verū prius, vt disertis in thesi è Caluino ad 14. Ioan. verbis probatum est, verūm igitur etiam posterius. Occurrit Prædicans §. 58. Non omnia quæ de tota persona, siue toto

Spiritus S. tertias occupat in diuinitate ratione originis secundum Calvinianitas.

4. Ratio.

Pater maior est Filio secundum diuinitatem.

Chri-

Caluinista
Arriani.

2. Argum.
principale.

Christo verè affirmantur, continuo affirmari de natura vtralibet. Sed hi fumi dissipantur perfacilè. Vt sis maior, & eam magnitudinem habeas necesse est, quam alter obtinet quo diceris maior, & præter eam, vt adhuc amplius quid includas, oportet. Superaddit enim aliquid comparatiuus (maior) quo caret minor. Si igitur Pater maior est Christo, eam in se magnitudinem necessario continebit, quam Christus, & præter eam aliquid amplius, ratione cuius Christo tam secundum diuinam quam humanam naturam dicatur maior. At hoc est dicere, filium in diuinitate esse minorem & inæqualem Patri. Licet & sic argumentari. Pater est maior secundum caluinum, eo toto q̄ vox Christus significat. sed vox Christus significat secundam in diuinitate personam vna cum natura humana assumpta. Pater igitur maior est, quam secunda in diuinitate persona simul cū natura humana. Quo quid Arrianum magis? hæ tamen sunt delitiæ Prædicatoris mei caluino adhinnientis. Secunda ibidem principalis ratio est. Verus Dei Filius dicitur verè & propriè Deus de Deo, lumen de lumine. At caluinistici Dei caluinisticus Filius, non dicitur vere proprieque Deus de Deo, sed *καταχρηστικῶς* durè, improprie, periculosè, vt loquitur in thesi citatis locis Caluinus cum suis. Non igitur Caluinistici Dei filius Caluinisticus est verus Dei Filius.

De

De maiori propositione, quo quis minus ambigeret haectenus, fecit reuerentia, quæ sanctissimæ doctissimæque Nicænæ Synodo, id est, 318. in ea fidei Christianæ columnis ex toto orbe contra Arrium pro diuinitate Christi à Constantino Magno Imp. collectis, fuit delata. Nec dubitauit annis 1300. & amplius vniuersa Ecclesia, quin id verissimè propriissimèq; ad tollendas Arrianorum cauillationes esset dictum. Verum interuenit iam Calvinus, vnus trecentis octodecim confessoribus Doctoribusq; se opponit, negat legitimè dictum. Sed ineptè satis vt assolet. Quid enim proprium magis dici potest, quam Patrem cœlestem esse Deum? quid verius, rectius, melius scribi potest, quam etiam Filiū Dei, esse Deum? ecce, *Rectissimè dici Deum* Filius est Deus, Filius est à Patre, Deus igitur à Patre est. Atqui ipse etiam Pater est Deus, est *de Deo.* igitur Deus de Deo, Deus filius de Deo Patre. Iam verò vltèrius. Est propriè Deus de Deo, & impropriè ac periculosè dictum sit, Deum de Deo? *καταχρησικῶς* & durè pronunciatū sit lumen de lumine, Deum verum de Deo vero? nō iam ligonem ligonem, nec ficum ficum dicet propriè Prædicans amplius, si Deum de Deo non licet dicere cum Nicænis Patribus. Nihil autem vim huius probationis eneruat, quod Calvinus i. Instit. cap. 13. §. 33. inculcat Filium essentiam habere à seipso, personam à Patre, quia falsum est, per veram generationem

nem

nem ipsam personam & non essentiam naturamq; genito communicari, vt alio digrediens §. 60. Prædicans tacitè concedit, etli Deum de Deo duos Deos significare, Calvinisticè contendat.

Sed audiamus Prædicantem ipsum, Theologiæ suæ Calvinisticæ mysteria deducentem more suo argutè: *qui inquit simpliciter & sine exegesi adiecta Deum de Deo dicit* (vt fecerunt in Nicæno Concilio Patres diuinitus inspirati) *is sane duos Deos, quorum alter ab altero existit, dicere videtur*, (in schola Calvinistica, at non in Christiana, quæ mille trecentis & amplius annis vnum Deum ijs verbis intellexit, filiumq; à Patre procedere docuit). Quid autem deinde? *duo Dÿ ab æterno esse non possunt: alter igitur eorum habebit precariam deitatem ab altero* (puta gignendus, quiq; adhuc nondum existit, aget precario cum genitore, vt se producat) Quid subtilius, & vt ita dicam, Calvinius? Nil nisi subtilitas hæc est Calvinistica, si Deus dicatur de Deo, duos Deos concipiendos, quasi non vna eademq; concipienda sit Deitas & natura diuina, sed quæ communicabilis existat, procedatq; propter infinitatem suam longè aliter, quam procedit finita filij alicuius natura in humanis à patre finito. Et quia ex Ioannis 5. cap. vers. 26. allegatum erat in thesi: sicut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & Filio, habere vitam in semetipso. Nec tamen ob id vitam

Vnus Deus,
at duæ per-
sonæ sunt
cogitandæ.

vitam filius habet precariam indignamq; v-
 nigenito. Occurrit Prædicans locum Ioannis,
 non de essentiali deitatis vita intelligendum,
 sed de potestate mortuos viuificandi. At quid
 vetat etiam de vita essentiali accipi cum Au-
 gustino lib. 15. de Trinit. ca. 26. tract. in Ioan.
 19. cum Ambrosio lib. 4. de fide c. 51. cum Ida-
 cio lib. 3. contra Viramadum, & cum alijs
 patribus? nonne huic enarrationi contextus
 ipse patrocinator? Sicut Pater, ait, habet vi-
 tam in semetipso, ita dedit, & Filio habere vi-
 tam in semetipso: At Pater vitam habet in se
 essentialiter, habet igitur eam & Filius essen-
 tialiter, & cum ipsa essentia naturaque diuina
 communicatam ex Euangelistæ sententia. De-
 niq; Filium habere personam à Patre, nec tamen
 ob id precariam esse (quod itidem in thesi fuit Personam
habet filius
à patre, nō
tamē ob id
preariam.) concedit Prædicans, sed addit, id
 fieri posse, eò quod hæc in diuinis trina sit, es-
 sentia vero vna. Verum scopum præceptoris
 sui Caluini in argumentando, & thesis propo-
 sitæ non perspicit. Caluinus contra Gentilem
 vrget; si Filius à Patre habet Deitatem, iã eam
 habebit precariam, at nō habet precariam. Vr-
 gemus idem argumentum & nos contra Cal-
 uinum, & dicimus: si filius habet personam à
 Patre, etiam eam habebit precariam, non mi-
 nus quam haberet essentiam precariam à pa-
 tre secundum Caluinum, si ea esset à pa-
 tre. At absurdum videtur Caluino Fi-
 lium

O

lium

Filium habere à Patre quid precarium, non igitur habebit etiam personam à Patre. Quod si falsum esse Prædicans clarè agnoscit, agnoscat falsum ineptumq; esse caluinisticum cõtra Nicænos Doctores argumentum.

Paradoxa aliquot Prædicantica.

I. Contradictio prædicantica.

Caluinistici Dei filius nõ est verus Deus.

Dei Caluinistici Filius nõ est actus purus.

Adijciamus auctuarij vice paradoxa, quæ dũ hæc discutimus, sub manum nascuntur non aliena à proposito. Primum est contradictio Caluinoprædicantica. Neq; enim cohærere possunt essentiam filij nõ esse à Patre, esse vero ab eo Filij personam. Si namq; persona est à Patre, cum persona Filij ab eius essentia re non sit distincta, etiam essentia necessario erit à Patre. Hoc modo quia esse Socratis non nisi ratione differt (vt iam ex philosophia exempli causa suppono) ab esse hominis, quod est in Socrate, fieri non potest, vt essentia Socratis producat, quin simul essentia humana generetur. Erit igitur essentia Filij Dei à Patre, quia res eadem est cum persona Filij quæ est à Patre: & tamen non erit à Patre, quia Caluino eiusq; simijs propriè filius non est Deus de Deo Patre. Hinc licet hoc etiam modo colligere, Veri Dei filius personam habet à Patre. At caluinistici Dei filius personam non habet à patre, vt qui ab eo non habeat essentiam, quæ cũ persona res est eadem. Caluinistici igitur Dei filius, nõ est verus Dei Filius. Secundũ est; absurdissima purissimi actus fecundæq; in diuinis psonæ, facta per caluinistas com-

compositio, dum verbū diuinum simplicissimū coagmētant ex parte ingenita vna & genita altera, efficiuntq; simul genitū ingenitumq; & magis ingenitum, quam genitum, si modo verum sit, prout est, naturam essentiamq; rei, esse potiolem subsistentia ac persona. Huiusmodi verò compositum non est veri Dei verus Filius : sed is simpliciter est genitus & ex patre natus ante omnia sæcula. Tertium est, non necessaria filij Dei Calviniani ab æterno productio. *Si enim Deus habuit vim filij generandi* ^{3.} *Dei Calvinistici Filij* (vt Calvinus concedit contra Gentilem) *quia* *us potuit* *non p̄duci.* *voluit, utiq; nec genuisset eum, nec generandi vim habuisset, si quod liberum erat agenti liberrimo, nolisset. Potuisset igitur Calvinistici Dei Filius non esse. At ne hoc in veri Dei Filium competit, qui non minus ens est necessarium, quam pater. vt firmum propter hæc maneat Calvinianum Christum non esse verum Dei filium. Quartum est, Calvinistica diuinæ generationis euerfio. Stultè, inquit Calu. I. Inst. cap. 13. §. vlt. fingitur continuus actus generandi, ex quo liquet ab æterno tres in Deo personas substituisse. Ex quibus ita concludo. si non est continuus actus generandi respiciendo ad tempus nostrum, iam igitur non generat pater filium. At falsum hoc est, tum quod Pater non minus hoc tempore se intelligat, intelligensq; ^{4.} *Generatio Calvinistici Dei non comensuratur æternitati,* Verbum dicat, quam ab æterno fecerit; tum quod diuinæ generationis mensura sit æternitas;*

212 APOD. II. CHRISTVM CALVIN.
nitas; quę licet in se considerata, sit tota simul,
relata tamen ad tempus tam imaginarium
quàm verum, semper ei coëxistit cognosci-
turq; continua. Sed etiam finge in Deo patre
actum generandi abruptum ante aliquot an-
norum millia, an non hoc ipso plures & gene-
rationes & genitos efficies? quæro enim post
abruptũ semel actum, nunquàmne iterũ eum
resumit, vel resumere saltẽ potuit? nunquam-
ne verbũ iterum formare valuit? Vnde hæc in
Patre nihil immutato difficultas, vt nõ queat
amplius quod potuerat ante? imo quomodo
non mutatus pater, qui eam facultatem non
obtinere vltterius, quam possedit prius? Quod
si autem generandi actum vel resumpsit, vel
resumere potuit, quid restat, nisi vt plures ge-
nitos filiosq; Dei, & non vnum vel esse vel

5.
Caluinisti-
ci Dei filius
naturã ha-
bet distin-
ctam à Pa-
tre, itemq;
intellectũ
& volunta-
tem.

esse posse quis cogitet? Quintum, necessaria
secundum Calvinistas Filij in essentia & natu-
ra à Patre distinctio. Neque enim ibi cõmunis
duarum personarum potest esse natura, vbi
communis naturæ operatio non est. At in
Deo Patre Filioq; eius Calvinistico, commu-
nis naturæ operatio non est Caluino ipsiusq;
catulis. *Pater enim solus proprie creator est cæli &
terræ* (Caluin. libro aduersus Gentil.) *Pater im-
perat Filio, vt postulet à se; promittit q; quod & daturus
sit illi gentes hereditatem* (Melanthon contra
Stancarum, & in Epist. ad Brandenburg) *contra
Filius secundum Deitatem orat, obedit, supplicat, sa-
crificat, postulat à Patre, vt seruus, vt Sacerdos, vt*

Pater

Pontifex. Melanth. locis cit. Quid? quod Filius Dei ante incarnationem oravit hereditatem gentium, & regnum à Deo patri sibi dari? Idem in Epistola ad Electores Torgæ data 3. Octob. An. 1552. Et in locis communib. An. 45. Natura diuina non est quidem lacerata aut mortua in passione Christi, sed fuit obediens Patri, quieuit, cessit iræ æterni Patris aduersus peccatum generis humani. Astipulantur his alij è Sacramentario cœtu duces verbi. Beza in quæst. & respons. pag. 33. Verissimū est Christum etiam secundum Deitatem humanam naturam coniunctam pro nobis intercedere. Idem Epist. Theol. 28. Quis negauerit hanc obedientiam ab ipsa incarnatione cœpisse, & tum ad compositam personam totam, id est ad vtramq; naturam simul consideratam referri, tum etiam & ad humanam & ad diuinam distinctè consideratas pertinere? Iuellus Anglicus contra Hardingum. art. 17. & 14. Dua, inquit, in Christo natura fuerunt, Deitas atq; humanitas, Christus humana natura immolatus fuit, diuinam sacrificio extitit. Sed hæc ab vna natura diuina simul non possunt pficisci. Si enim orat ante incarnationem filius patrem, filius & nō pater intellectu preces votaq; concipit. habet igitur Filius intellectum alium à patre. Quod si etiam Pater imperat Filio, actus imperandi est in mente Patris, & nō in mēte Filij, alia igitur mens est Patris imperantis, alia filij obsequentis. Et quis ipse sibi supplicat sacrificatq;? irato supplicatur Deo, Deus igitur nō erit filius supplicans, sacrificansq;, saltem non idem Deus erit cum

Operatiōes naturæ diuinæ, p̄prie filio quib; caret pater.

Alius est Caluinistis intellectus Dei patris Caluinistici alius intellectus filij Dei, qua Deus est.

Patre, quocum communes non habet intellectus voluntatisq; actus. Portenta hæc sunt Arrianorum turpissima. Vna vt essentia & natura est sanctissimæ Trinitatis, ita & intellectus, voluntas, potentia actusq; eorum ad extra communes sunt omnibus tribus personis diuinis.

THESIS DECIMATERTIA.

DOMINVM NOSTRVM. *Vide & ride Dominum hunc Calvinianum, 3. Inſtit. cap. 24. §. 13.* vocem dirigit ad ſuos ſeruos; ſed vt magis obſurdeſcant lumen accendit; ſed vt reddantur cœciores. doctrinam profert; ſed quo magis obſtupescant. remedium adhibet; ſed ne ſanentur. *Et licet hos inter ſeruos non ſint Calviniani, vt qui ſoli ſint prædeſtinati, & ob id vocem eius audiunt; omnem tamen honorem & grati animi ſignum negant. Non licet cum reuerentia ſignificatione ſanctum eius nomen ſupra num. 9. edicere, non ad eum preces ſuas petitioneſq; dirigere: ſiquidem qui ad ipſam carnem Chriſti, ſue Filio Dei hypochriſticè vnitam ſuam adorationem aut inuocationem dirigit, is ex ipſius Dei ore maledictus eſt. Lam. Danæus in Exam. Kemnitij. Nec vero Magi quando procidentem adorauerunt eum, cuius viderant ſtellam in oriente, aut illi aurum, thus, myrrham, vt Regiſq; Hominiſq; Deoſq; dona tulerunt, ipſum vt verum Deum coluerunt: ſed tantum, vt magni cuiuſdam Regis Filio ſuum obtulerunt obſequium. Calu. in Harm. Matth. 2. v. 11. Nec Centurio qui ſe*

qui se indignum censebat, cuius tectum subiret Christus, & cuius fides superavit aliorum fidem in Israel. Calu. ibid. nec cœcus ille, qui voce Ioan. 9. professus se in Filium Dei credere, procidit & adoravit, eum adorando aliud significavit; quàm quod genu demisso, vel alio quodam signo honorem, obsequium, & alia benevolentia signa alteri exhibenda indicavit.

CAPVT XI.

Quod Christus Calvinisticus non sit Christianorum Dominus.

NON esse probat thesis argumentis nequaquam contemnendis, & nec vel in minimo inaniloquentia prædicantica labefactatis. Primum est Christianorum Deus ac Dominus non aliud in lingua, aliud pectore clausum gerit, sed ad quos vocem dirigit, eos omnes ipsam vult audire; quibus gratia lumen offert, eorum mentis oculos vult corroborari; quibus doctrinam profert, eorum querit profectum; quorum obligat vulnera, eorum desiderat sanitatem. Non agit hoc pacto cum hominibus Calvinistarum Christus Dominus, vt liquet ex 3. Inst. c. 24. §. 13 in thesi. Ille igitur non est verus Christus Dominus. Visum est Prædicanti hoc in syllogismo primo minorem negare §. 61. disp. 2. aitq; non facile adducimur, vt credamus hæc (in thesi caractere

Calvini-
starum
Christus
est Domi-
nus ridicu-
lus & illu-
sor.